

התיש השחור ועץ הדקל

לפני שנים רבות חי תיש אמיץ שקראו לו
התיש השחור. הוא היה גדול וחזק כמו שור.
קרניו היו חדות כמו חרבות.

כתב מוהמד ריזה יוסופי
איורים טרלן ראפי

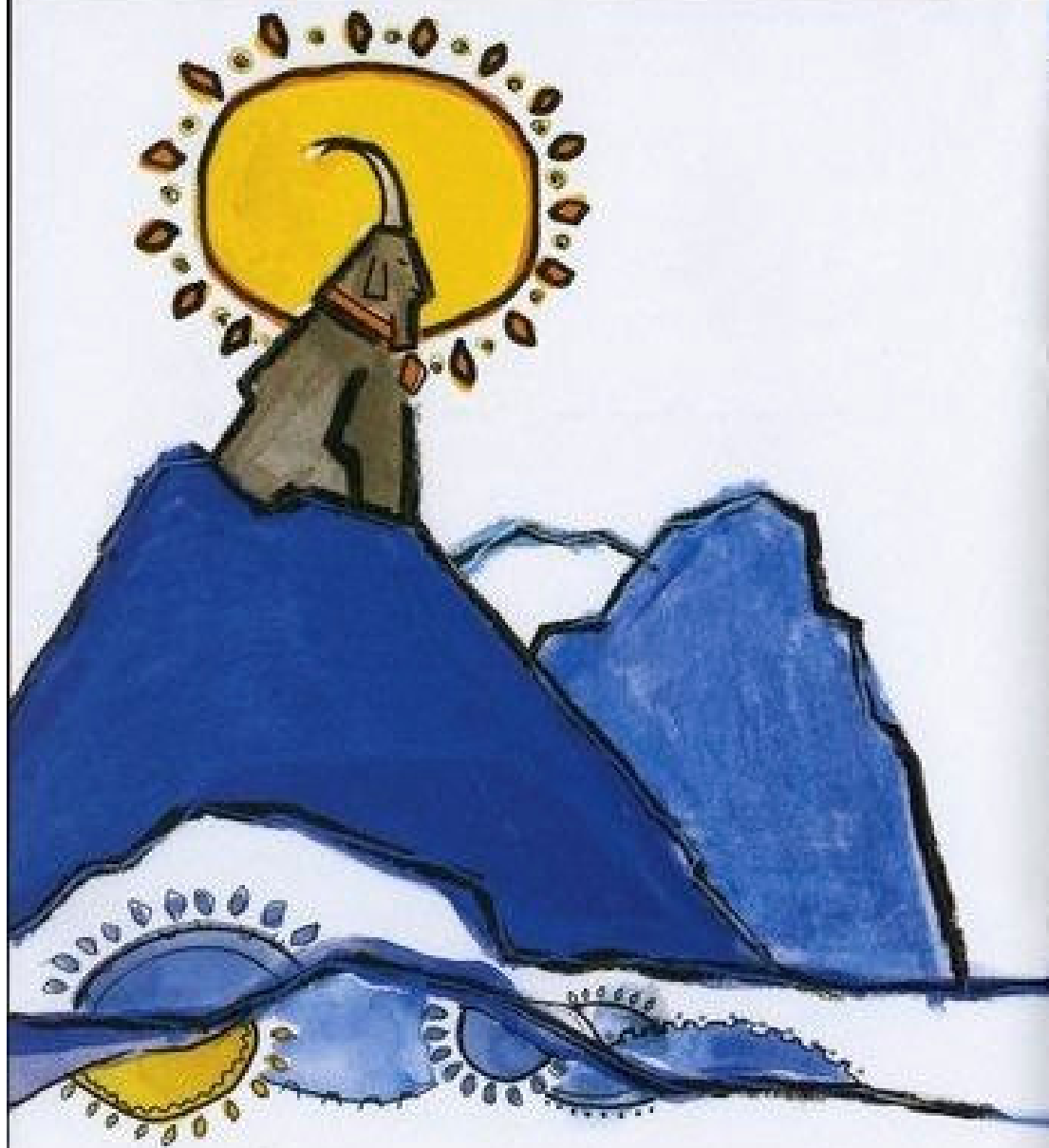

רגליו היו חזקות והפרסות קשות כמו פלדה. עיניו נראו זועמות כמו של נמר וגופו היה מכוסה כולו בצמר שחור.

התיש השחור לחם עם דובים ועם זאבים רבים והרג זאבים רבים עם קרניו החדות. אנשי ההרים אהבו אותו וסגדו לו.

פעם באו אנשי ההרים אל התיש השחור ואמרו "הו, תיש שחור אמיץ! הו, ברכת השמים כמורך! יהיה חזק ואמיץ כמו אריה וטוב-לב כמו שמש. אתה הידיד היחידי של עם ההר. אנא, תישאר אתנו לעולם והגן עלינו. עכשיו, כשאין כבר דשאים בהר ומים לא נובעים מהמעיינות עזור לאנשי ההרים."

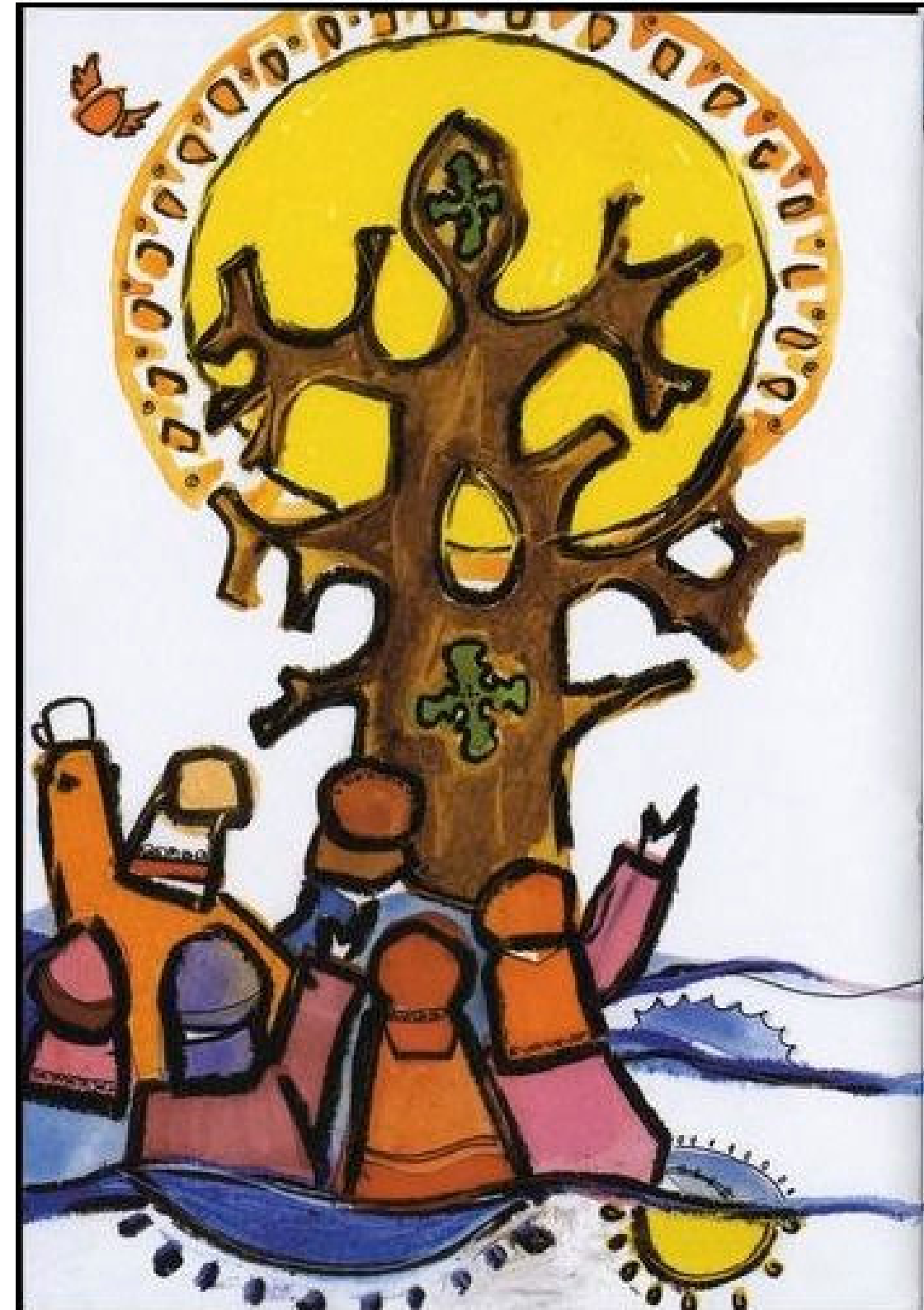
"הציל אלפי עדרים של עזים וצאן מרעב ומוות. אם לא תסייע לנו ותשיג לנו חיטה ודוחן לעדרים שלנו, הם יאבדו."

במישור הירוק עמד עץ הדקל, גבוה כמו הר,
וצמרתו הגיע עד השמיים.

"עץ הדקל הענק פרס את שורשיו עד לסלעים
של ההר. הוא מוצץ את לשד האדמה ולא
מאפשר כל צמיחה בהר. השמד את עץ
הדקל, כדי שנוכל לגדל דחן וחיטה בהרים."
התיש השחור נעמד על פסגת ההר הגבוה
ביותר ובזעם הביט על העץ הדקל הענק.
עיניו הבהיקו בעוצמה.

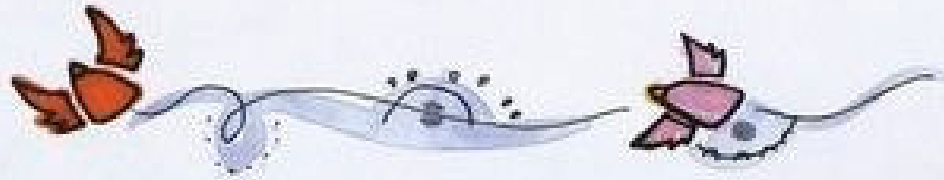
ענפים גדולים יצאו מהגזע העצום של הדקל
והתפתלו כמו מפלצות. מכל הענף הגדול יצאו
מאות ענפים קטנים.
המישור היה מכוסה בחוות של אספסת ירוקה
וחיטה זהובה. מטעים הניבו פרי בשפע וביערות
הצטופפו עצים רבים.
תחת האדמה זרמו מים רבים ומעיינות נבעו ליד
כל כפר, יצרו פלגים ונחלים והשקו את החוות
והגנים.
אנשי המישור סגדו לעץ הדקל, השקו אותו היטב
ודאגו לו יפה.
יום אחד ראו אנשי המישור את התיש השחור
העומד זועם וקוצף על פסגת ההר. הם רצו אל
עץ הדקל וקראו "הו, עץ הדקל העתיק! הו, נציג
האל עלי אדמות! אתה ששורשיך חודרים לעומק
האדמה ואלפי ענפך עולים לשמיים עם מיליוני
עלים ירוקים, אנא השאר אתנו לעולם!"
"אתה, שנושף פרחי האביב אל המישור ונותן לנו
את הפרי המתוק, שמור את שורשיך חזקים
וצפופים!. יתרבו ענפך ויעלו גבוה לשמיים!"
"אם תשבר ותנבל, כל העצים והצמחים של
המישור ינבלו אף הם!"

עץ הדקל, בעל ענפיו ועליו הרבים הרים
את ראשו כמו אביר עתיק והביט על
ההר הרחוק, שם עמד התיש השחור
הזועם.

פתאום התחילה סערת אבק ורוח חזקה
נשבה. התיש השחור רץ כמו שור ענק
וקרע את השמיים בקרניו החדות.
אנשי ההר אחזו בחרבות ורצו אחרי
התיש השחור בצעקה גדולה. הרעש
שהקימו הרעיד את המישור.

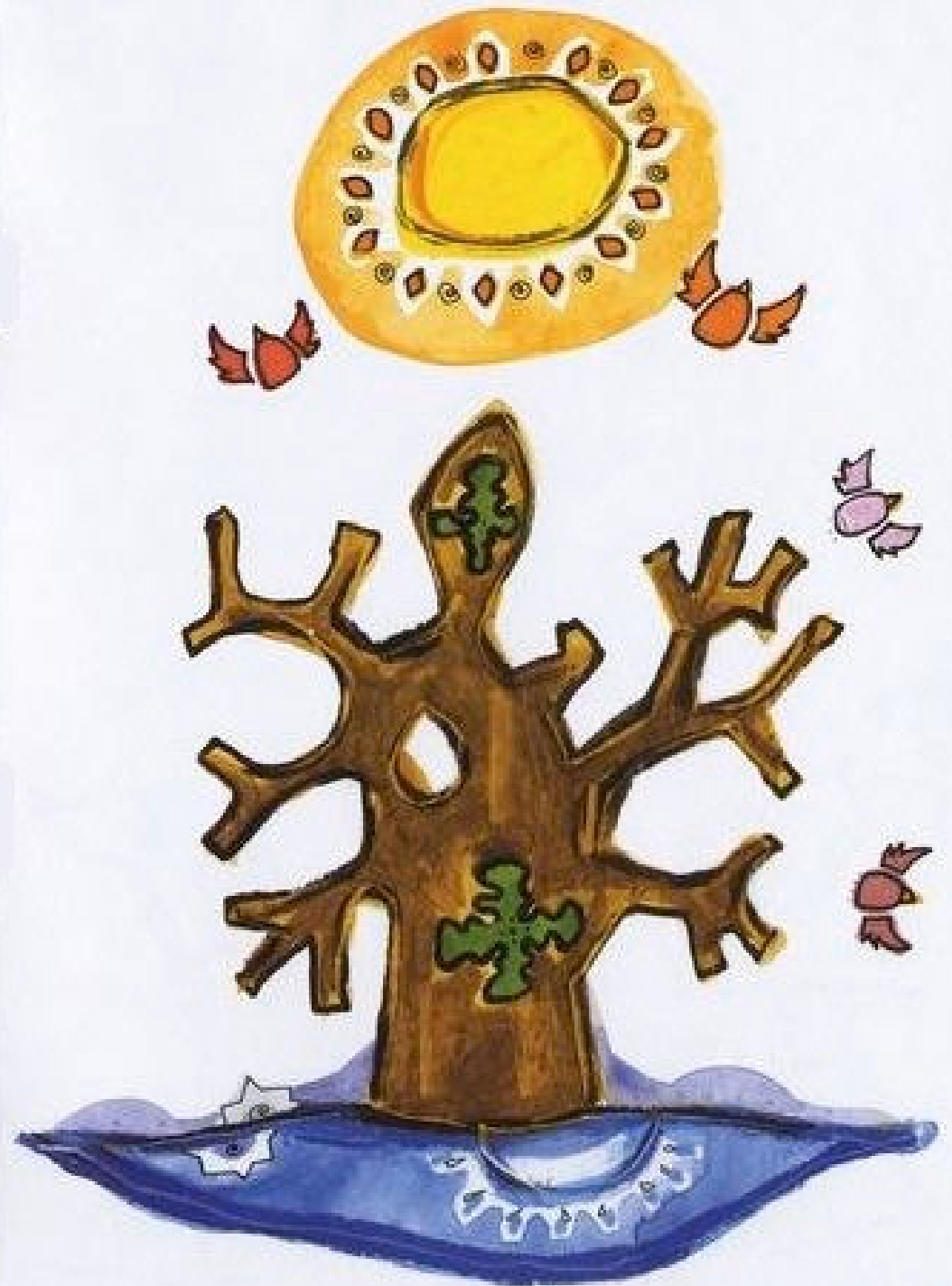
"הו עץ הדקל הנצחי שפורס את שורשיך
במישור, רק הודות לך המישור הוא ירוק
ופורה! הו הנצחי, הישמר חזק כמו הר
והגן עלינו בפני התיש השחור! מנע
ממנו לנצח אותנו ולשדוד מאתנו את
החיטה והאספסת!"
"אם התיש השחור ינצח אותך, אנשי
ההרים יתקפו את הגנים, השדות
והמטעים שלנו. הם יודעים כי ניצחונם
תלוי בהשמדתך. הילחם חזק ונצח את
התיש השחור!"

עץ הדקל הניע את ענפיו. אלפי ציפורים
התרוממו ועפו לשמיים. אנשי המישור, שראו
את אנשי ההר ההולכים אחרי סערת האבק,
אחזו באלות חזקות שלהם ויצרו קו פלדה
מאחורי עץ הדקל.

אנשי ההר דרסו את שדות האספסת
והחיטה והתקדמו אחרי התיש השחור.
השמיים התכסו בעננים שחורים שהסתירו
את השמש. רעמים וברקים פרצו מארבעת
פינות הרקיע והשמיים רעשו בזעם.

אנשי ההר צעקו לאנשי המישור "קחו
מאתנו את המעיינות ההרריים יבשים
ותנו לנו את פלגי המים
התת-קרקעיים!"
"קחו מאתנו את כעס ההרים ותנו לנו
את שלום ביתכם!"

התיש השחור נעמד כמו נמר
כועס מול עץ הדקל, מתנשם
בחזה הבוער כמו כבשן. הסערה
הרעידה את ענפי הדקל ואבק
שחור עלה לשמיים.

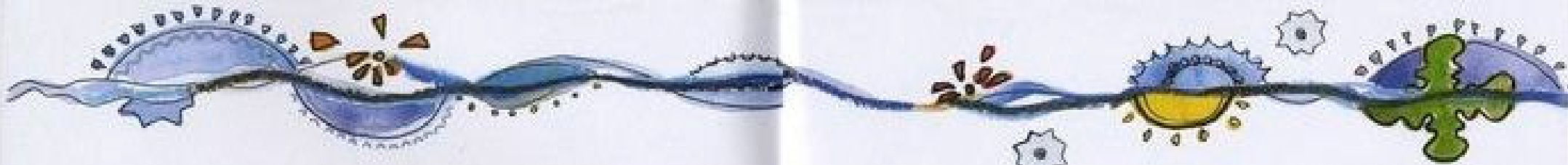
"עשינו לבנים לבניית בתים. חפרנו
בארות כדי להוציא מים מהאדמה.
"בחודשי החורף נטענו עצים כדי שיתנו
לנו צל בקיץ. השקינו את המטעים כדי
שיניבו פרי. חרשנו אדמה כדי לקצור את
החיטה."
אנשי ההר כרעו ברך לפני התיש השחור
וצעקו "גבור-נא על רוח המישור, הו אריה
המפואר! נפץ את עץ הדקל המקולל,
תיש שחור האמיץ!"
אנשי המישור קראו לעץ הדקל "עמוד
איתן, הו עץ הדקל העתיק! אתה תציל
את המישור. תלחם ברשע ושחור! תלחם
בתוקפים האלה!"

"קחו מאתנו את השבילים היבשים ותנו לנו
את חוות האספסת!"
"קחו את השמש היוקדת של ההר ותנו לנו
את עצי הצל שלכם!"
"קחו מאתנו את סלעי ההרים ותנו לנו את
הפרי שלכם!"
"קחו מאתנו את המערות בסלע ותנו לנו את
שדות החיטה!"
"רק אם תסכימו לכל אלה נשלים אתכם. אם
לא, נתחיל במלחמה!"
אנשי המישור כעסו כששמעו את הדרישות
וענו
"עבדנו קשה כדי לגדל את היבול של המישור
שלנו"
זרענו אספסת כדי שתצמח."

כל פעם שקרני התיש הכו בדקל
ברק נראה בשמיים וקול רעם
נשמע. גשם-זעף ירד ואנשי ההר
והמישור לחמו אלה באלה באלות
וחרבות.

פתאום התיש השחור רקע ברגלו כמו שור
זועם. רעם נשמע בשמיים והעננים תקפו
אלה את אלה. התיש השחור תקף את עץ
הדקל בקרניו החדות. קרניו היו כמו חרבות
וראשו כמו קורנס של נפח וכוח זעם שלו
גדול מזה של כל חיה.

אנשי ההר קראו "קרני התיש השחור
נשברו תוך כדי הקרב!"
אנשי המישור קראו "הקרב שבר את
ענפי הדקל!"
כולם זעקו וקללו את הקרבות.
התיש השחור התגלגל על הארץ מרוב
כאבים, ואבק עלה מהאדמה.

תוך רעמי השמיים נשמע רעש שבירת
ענפים. ענפים אחדים של עץ הדקל נפלו
לאדמה, אך גם קרני התיש השחור נשברו
ונפלו עליהם.
התיש השחור זעק מרוב כאבים ועץ הדקל
נאנח משבר ענפיו.
אנשי ההר התאספו סביב התיש השחור,
המנהיג שלהם, ואנשי המישור באו אל עץ
הדקל.

עץ הדקל עמד זקוף ורק עלים
ירוקים נפלו ממנו על הארץ.
העלים הירוקים נפלו כמו כוכבים על
האדמה. אנשי ההר הריחו את
העלים הטריים ושאלו "האם התיש
השחור ניצח או עץ הדקל?"
הקרב הסתיים.
אנשי ההר הבטיחו להביא חלב
וגבינה לאנשי המישור, ואלה
הבטיחו למסור חיטה, דחן ופרי
לאנשי ההר.

אז התחילו אנשי המישור לקרוא
בקול
"קחו את הדוחן שלנו ותנו לנו את
החלב, החמאה והגבינה של העזים
שלכם.
קחו את החיטה שלנו ותנו את החבלים
והבדים שנעשים מצמר העזים.
תנו לנו את הנאדות מעור העזים וקחו
את הפרי ממטעים שלנו.
תנו לנו את הסכינים וחרבות שעשיתם
מקרני העזים וקחו את הסלים הקלועים
שלנו."

עץ הדקל שפך עלים ירוקים על אנשי ההר
ועל אנשי המישור.

הכל נעשה ירוק. השמיים נעשו ירוקים.
האדמה נעשתה ירוקה. ירוק נעשה גם
מקום הקרניים השבורים של התיש
השחור.
העלים הירוקים הביאו חיוכים ירוקים
לפני האנשים.